

БОРБА®

Има личности, които прахът и небитието покриват със забравата. Има и такива, които в небитието си продължават все по-ярко да блестят и да бъдат както в битието си – пример за подражание и възпитание на поколенията.

Такава личност е

д-р Иван Дочев

7 януари 1907 – 14 май 2005 г.

BORBA®
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MAY, 2009

Виа Долороза

(Пътят към Голгота)

Светът в сегментите на своя ум
запазва спомен уникален.
Дали тогаз – на кръст, сега – с куршум,
съдбата някого пожали?

“Разпни го!” – кряскаше тълпа навред,
от рой безумства обладана,
осанните забравила безчет.
Триумф – падение! Измяна!

Над тежки плочи – камък от гранит,
по пътя стръмен към Голгота

се лее пот, под кръст, а не под щит.
...и милост няма, нито йота.

Разпети петък. С черен креп и с грях
белязан ден от всички светли.
Сложиха Му венец от тръни. Ах!
И с присмех Го оплюха, клети.

Христос върви. Разпнат в този час
ще бъде. С взор към вековете,
без стон се молеше с притихнал глас:
Отец, прости им греховете.

Георги Бютюнев, Пловдив

Пасхално послание

Бранички епископ Гервасий

“Де ти е, смърте, жилото? Де ти е, аде, победата?”

Възлюбени във Възкръсналия наш Спасител отци, братя и сестри,
Днес Светата църква възвестява с ликуващо славословие Възкресението на Христа Спасителя, което съкруши греха и обезсили смъртта. Днес празнуваме *“умъртвяването на смъртта, разрушаването на ада, началото на новия, вечен живот и с веселие възпяваме Сторилия това за нас – Единия благословен и препрославен Бог на отците ни”*. Със Своята смърт Богочовекът Христос потъпка смъртта и отвори за Адамовия род дверите на вечния живот. Наистина, пътят към този живот и сега минава през прага на смъртта, който всеки един от нас прекрочва в отреденото от Бога време.

С възкресението на Спасителя разранената, обезобразена от греха и смъртта човешка природа си възвръща своята цялост, своя първоначален смисъл и предназначение, засиява със своята Божествена красота. Христовото възкресение от мъртвите е събитие не само в живота на Богочовека, но и в живота на всички, които са приели пасхалното благовестие.

Ето защо вярата без дела е мъртва, или по-скоро мъртви са ония, които имат вяра без дела. Значи мъртви са и днешните ни управляващи, които само парадират с “вярата” си, мамят народа ни, а всъщност отново са паднали в плен на греховете от времето на най-богохулния режим – комунизма. На тяхната съвест лежи най-тежкият грях – безверието. Васали на безверието и беззаконието, същите заслужено са се лишили от истинското духовно богатство, което е Христос. За да не пострадаме и ние така, нека спазваме според силите си заповедите Христови, за да бъдем удостоени и със сегашните, и с бъдещите блага.

“Бог доказа любовта си към нас с това, че Христос умря за нас” (Рим. 5:8). Христос умря на кръста и адът бе съкрушен. Той очакваше да приеме законната дан, която му се полага, да погълне в бездната си още един човек, още един смъртен, Иисус от Назарет – сина на дърводелеца, който обещаваще на хората ново Царство, а ето, че след миг Сам ще потъне в царството на тъмнината... Но изведнъж адът замира в ужас, адът е поразен в самото си сърце – в него слиза не просто човек, а Бог. В обиталището на смъртта влиза Животът, в леговището на мрака бликва Изворът на светлината... И ликува Църквата, ликуват небето и земята, ликуват ангели и човеци.

Безбрежен океан светлина прелива от възкръсналото Тяло на Спасителя. Озарени от нейния отблясък, нека и ние, чедата на възлюбената ни Православна църква, да се възрадваме и възвеселим. Нека този светоносен ден дари добруване на майка България и всички заедно да възпеем Победителя над смъртта.

Христос воскрес!

Св. Синод на БПЦ – София, Бранички епископ Гервасий

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 58, брой 3

Книжка сто осемдесетъ и трета

Май 2009

Иван Дочев – живата история на ХХ век! *4 години от кончината му*

Последните дни на декември 1996 г. и първите дни на януари 1997 г., когато българският народ въстана против комунистическото управление (правителството на Жан Виденов, което доведе страната до пълна икономическа катастрофа), г-р Иван Дочев се завърна в България след 53 години в изгнание.

Запитан как и защо сега се завръща в България, г-р Дочев отговори: *“Цял живот съм се борил против комунизма за свободата на българския народ и България. Когато днес българският народ е въстанал против комунизма, моето място е при него!”*

Иван Дочев беше известен преди 9 септември 1944 г. като **вонач на Българските национални легиони. Осъден на смърт от “народния” съд, той беше един от малцината, които успяха да напуснат страната и да се спасят.**

Като изгнаник в чужбина – най-напред в Германия, след това в Канада и накрая, за дълги години, в Америка – **г-р Иван Дочев стана известен като председател на Българския национален фронт, световната организация на българските емигранти националисти-антикомунисти със седалище в Чикаго, и като председател на Интернационалния комитет на всички поробени в света от комунизма народи със седалище в Ню Йорк – Америка.**

През цялото време на комунистическия режим (1944-1989 г.) партийните вестници на комунистите пишеха против Иван Дочев, рисуваха го като народен враг и предател на Родината.

Оскъдните сведения от чужбина, които достигаха до българския народ, лишен от възможността да чува какво става зад граница, опровергаваха комунистическата пропаганда против Иван Дочев. Това, което се научаваше от далечния свят по тайни и нелегални пътища, показваше обратното – че Иван Дочев е голям български патриот и родолюбец, който самоотвержено води борба против комунизма за свободата и демокрацията в България, за доброто на българския народ.

Тия сведения отдалеч обнадеждаваха българските граждани, жестоко страдащи под гнета на диктаторския режим. Популярността на Иван Дочев растеше, което тревожеше комунистическите управници. И имаше защо.

Иван Дочев е преживял събитията в България още от Балканската война (1912-1913); драмата през Първата световна война (1915-1918); бурните процеси, развили се след войните – преврата от 9 юни 1923 г., преврата от 19 май 1934 г.; събитията през Втората световна война; издигането на комунистите на власт (9 септември 1944 г.). Той е бил изгнаник 53 години, развил е широка дейност във всички почти европейски страни, в Канада и Америка; срещал се е с много видни политици и общественици от различните държави, между които четирима американски президенти; автор е на три книги на немски и английски език, чрез които западното обществено мнение се запознава с истинското положение на България под комунистическата власт и пр.

Иван Дочев е очевиден участникът и потвърденият в събитията, развили се в България, през целия двадесети век.

*БНФ, Представителство за България
Г. Спасов*

(Из “Иван Дочев – живата история на XX век, разказва”, 2000 г.)

Всеобщ упадък на българските нрави

Живеем в тревожно време. Време, изпълнено с напрежение, тревоги, страх и съвсем малко радости. Виждаме и чуваме неща, които ни изненадват, а нерядко и стряскат. Афиширано пилеене на живота в безделие и гуляи. Къде отиде българското трудолюбие, изумявало някога света? Разврат, наркомания у хора, изгубили чест и достойнство. Хедонизъм – измамният свят на удоволствията от опиатите и разточителните “наслади”. Изоставяне на деца и още по-страшното – гавра с деца и убийството им. Що за родители са тези изверги в човешки образ? Мързел, злоба, агресия, нанасяне на удари с чужда ръка – ръката на високоплатени убийци. Парите нерядко проправят път към властта. “Властта е най-сладката отрова. За нея се жертва живот, чест, любов – стават и престъпници” – ни напомня Фани Попова-Мутафова в “Последният Асеновец”. Алчност без елементарно чувство за мярка. Тревожна е разклатената народна сплотеност. Лъжата и измамата по всевъзможни начини са заели широко място в човешките взаимоотношения. В тях нерядко се оплитат отговорни хора и за оправдание, и за назидание, нерядко за прикриване на престъпление. **Ръководната мисъл на Линкълн има място в това наше тревожно време: “Може за известно време да се мами целият народ, може през цялото време да се мами част от народа, но е невъзможно през цялото**

време да се мами целият народ.” Добре ще е, ако отговорни наши политици и държавници запомнят това и мисълта на Линкълн стане тяхно разбиране и действие. На изчезване е най-страшното – **вярата в човека и държавата**. А тя, вярата, е волеви акт, действие. Днес България има най-голяма нужда от вяра – да ѝ вярват и тя да вярва. Вяра в народа, защита на неотменимите човешки права, но вяра и към онези, които ръководят човешките съдбини, вяра в държавата. Стига кражби и измами, стига алчност за богатства. Падение има и в най-святата институция – училището. Агресия на учещи и учители, неграмотност, невежество, тъпо безразличие – къде съм и какво трябва да правя, а и как да го правя, за да се формира нравствено и интелектуално извисена личност. Нали училището по думите на Вазов “сляпото окато прави”?

Да събудим, да възродим българската нравственост, изумявала света, осигурявала достоен, смислов живот на човека. **Истината като златото да излезе от огъня незамърсена и непотъмняла. Тя няма отечество, тя е абсолютна за всички.** Навикът за труд и нравствено поведение се придобива на млади години, ако това не стане, то никога после. **Семейството да поеме своята отговорност за създаване на атмосфера на достоен живот – да стане пристанище в буря, а не буря в пристанището.** От потомството, което

сме създали, да получаваме благодарност и признателност, а не подигравка и всевъзможни гаври. Всекиму при раждането е даден дух да го направлява. Този дух при добри условия да направлява и към висока нравственост, гражданска отговорност и достойнство. Но човек не се ражда веднъж и завинаги. В деня, в който майката го дарява на света, започва животът, а той, животът, го заставя още веднъж сам да роди себе си. Българинът има сили и възможности да възроди себе си чрез родолюбие, ученолюбие, трудолюбие, честност и достоен живот. Но да останеш честен в нечестен свят е най-трудното, господа политици и държавници, вашата най-висша отговорност е да направите света около

нас нравствено чист, с блясък като златото, излязло от огъня, непотъмняло и незамърсено.

В сърцата си да не преставаме да бъдем българи, носители на най-високите морални добродетели. Целта на човешкия живот е индивидуалното щастие, а целта и отговорността на държавата е да увеличи това щастие, защото няма нищо по-хубаво от това да чуваш стъпките си по земята, а сянката ти неотлъчно да те следва по петите. Дължим на българина много, а и той дължи твърде много на себе си. Докато не е станало късно и необратимо, докато ги има все още България и българинът.

Елена Вачева

Актуално

Единни срещу комунизма!

ПОЛИТИЧЕСКА ДЕКЛАРАЦИЯ

Днес, 6 април 2009 г., голуподписаните: **Ив. Григоров** – гл. водач на Съюза на българските национални легиони, **Ст. Вълков** – председател на Независимото дружество за защита правата на човека, **Г. Спасов** – зам.-председател на Българския национален фронт – Чикаго, **П. Нешков** – председател на Асоциация “Сътрудничество за развитие”, решени да прекъснем 65-годишното управление на БКП/БСП, с благословието на гл. секретар на Св. Синод на БПЦ – независима, **Н. Пр. Браницки епископ Гервасий**, се обръщаме с лице към партията на мъчениците – Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г. с председател Добрин Радин. Водени от опита на 80-годишната си борба срещу утопията на марксизма, в памет на хилядите жертви, гадени от нас в комунистическия терор, установен в България след 9 септември 1944 г., ще заемем своето достойно място в ясното политическо пространство на Отечеството ни, в един общ антикомунистически блок!

Убедени в непоколебимата мощ на българския дух, в светлото бъдеще на Родината, ще събудим у всеки наш съгражданин увереност в успеха, та България да пребъде – обединена и желана от всеки, неразделна част от Европейския съюз и всемирното човечество.

Призоваваме всички български граждани, гвижения и партии, споделящи нашето верую, обединени да се строим в поход срещу комунизма на предстоящите парламентарни избори! Нека заедно издигнем върховенството на закона и да възстановим държавния ред, сигурността на обществото и социалната справедливост в нова демократична България!

Подписали:

**Ив. Григоров, Ст. Вълков, Г. Спасов, П. Нешков,
Д. Радин, Н. Пр. Браницки епископ Гервасий**

Тръгнал ли си е комунизмът от българските земи

Като че ли вирусът на някакво трагическо безумие се е загнездил трайно в пределите на Балканския полуостров и замъглява до днес трезвия иначе български ум, щом вече наг 20 години мнозина нашенци не виждат истината. Напоследък спекулативно по страниците на периодичния печат – сини, оранжеви, зелени и прочие издания – развяват понятието **рекомунизация**. Като че ли е имало от половин век насам **гекомунизация**.

Недоумявам как може да се говори, че комунизмът слиза от политическата сцена, след като партията, наричана до неотдавна БКП, а днес понапудрена като БСП, е стъпила в Народното събрание. При това като най-многобройна парламентарна група! Какво друго е това, освен поредният нашенски парадокс. Един абсурд, който едва ли има аналог в света.

В началото на март тази година група “народни представители” от БСП внесоха в Народното събрание свой проект за допълнение на закон, чрез който без всякакво безсрамие, но с типичната за партията си арогантност, поискаха така наречените шумкари, които се криеха от българските наказателни закони по шумата, горяха мандри, месарници и “реквизираха” домашните животни на българските селяни за месо, **да бъдат признати за ветерани във войната против фашистките нашественици в България?! Комунистическата арогантност не е нищо по-различно от социалистическата такава. Безсрамието на комунистите не знае мярка и граници. Фактът, че вече 20 години след привидното падане на комунистите от власт бившите служители на Държавна сигурност получават пенсии наг 400-500 лева месечно. А селските труженици в бившите т.нар. ТКЗС-та получават едва по 100 лева месечна пенсия! Сега “народните представители” Захари Димитров Георгиев, Бойко Ватев, Георги Божинов, Руденко Иванов и Пламен Славов искат към настоящите пенсии на бившите шумкари, офицери от Държавна**

сигурност, пазачи в концлагерите, затворите и трудовите превъзпитателни общежития като тези в Белене, Скравена, карьерите в Ловеч и пр., да се прибавят допълнително суми за тяхната “антифашистка съпротива от 1939-1945 г.”?!

На това предизвикателство към обеднелия български народ трябва да се отговори по време на идващите избори в България. Нито един глас за назначените от БСП адвокати, безсрамно затворили очите си пред мизерията на българските земеделци, чиновници, учители, лекари и служители, прогължаващи да искат още привилегии, предимства и облагодетелстване, на което бяха свикнали за 50 години след 9 септември 1944 г. **Никога повече за такива безсрамници не трябва да има народни пенсии, запазени места в университетите, добавки към месечните им пенсии, като активни борци против фашизма и капитализма. Това, което българският народ трябва да търси, е наказание на бившите членове на БКП за измяна към интересите на българския народ и предаване на България на съветските им господари, които обезкръвиха народното тяло и обезличиха българския дух на нацията.**

Какво всъщност представлява комунизмът? Доказана утопия, която се провали и в самата страна, от която дойде – Съветския съюз. Какво донесе комунизмът на вярващите в неговата теоретична същност? Ето думите на “човека с ватенката”, младия български поет Пеньо Пенев:

*Изтръгнати ми са всички корени!
Пътища много. Но път няма.
Ограбиха ми вярата,
няма по-страшно престъпление от това
да ограбиш на човека вярата!*

(Преди самоубийството му
в Димитровград – 1959 г.)

А ето и пророческите думи на българския писател Георги Марков, убит от агент на комунистите, изпратен за този “подвиг” в Лондон през 1978 г.:

“Нима някой сериозно може да мисли, че е възможно да се построи ново, справедливо общество – комунизъм или както щете го наречете – върху принципите на лъжата, безчестието, терора, насилието, гаврата, неравенството.

Човек трябва съвсем да не е вред, за да пише това като необходимост от някакъв преходен период който, щом преминел, и всичко цяло да стане по мед и масло.

Нима някой може да вярва, че политически мошеници и вълшебници, литературни ментърджии и манияци, духовни или физически терористи утре внезапно ще се превърнат в апостоли на истината?

Но има нещо по-страшно. Вече десетилетия наред всички ония цветя на човешкото достойнство и на човешката правда неумолимо са изтръгвани, за да се предостави цялото пространство на бурените на лъжата.

Бурени раждат само бурени. Никога бурени не са се превърнали в цветя. С хората е почти същото. Поколения от обезличени робски същества раждат поколения от обезличени робски същества. Нормално поколения от политически и обществено корумпирани граждани да раждат същите поколения. Защото най-добрите синове на един народ, най-достойните, най-честните са унищожени, обезличени. И нравствените еталони на лъжата са също лъжи.”

На колко български граждани е известен фактът, че след частичното разкриване на досиетата на доносниците и секретните сътрудници на органите на Държавна сигурност се доказва, че в българското Народно събрание има 139 ченгета, които създават законите за българските граждани? 427 от кандидатите за кметове са били доносници и сътрудници на Държавна сигурност! На един от разкритите доносници двама са пропуснати! Депутатът от ДПС Лютви Местан, след разкриването на досието му като доносник на ДС, открито се оплаква, че с това разкриване е направено грубо нарушаване на неговото **достойнство**?! Значи достойнството на доносника е по-важно от достойнството на жертвите му, против

които е правел доносите си! Известно ли е на цялото българско гражданство, че Шести отдел на ДС е **огобрил Георги Първанов за секретна работа като агент Гоце**? Красимир Каракачанов направи публична декларация: **“Аз съм главният шпионин – Иван! Горг съм с това!”** Юнал Лютфи като секретен сътрудник Мурад и Сидер се оказал най-скъпо платеният доносник. Ахмед Доган с агентурни имена Сергей и Сава декларира, че Държавна сигурност е неговото семейство. И пише доноси против приятелите си турци – какво говорят, какво мислят и какво ще правят! Петима от българските посланици след 10 ноември 1989 г. са били ченгета на Държавна сигурност. Старозагорският митрополит Галактион е бил доносник с конспиративно име Мишо за три управления на ДС – Шесто, Трето и Първо. А патриарх Максим е имал четири псевдонима в Държавна сигурност.

Каква държава е била и е понастоящем България с такива доносници и агенти на ДС? С какво лице тези разкрити и официално обявени доносници и агенти на ДС се срещат и говорят с жертвите си, претендират, че са изпълнили “дълга” си към БКП!?

След падането на комунизма в Източна Европа не се състояха съдебни процеси по вина на Нюрнбергския процес за престъпленията на нацизма. Документирано е, че комунизмът – кръвният близък на нацизма, е унищожил с пъти повече човешки жертви в сравнение с нацизма. Нещо повече, говори се, че Хитлер и висшите нацисти около него са се учили от опита на комунистите в Съветския съюз за контрола на населението, което завладяха след 1939 г. Защо в Източна Европа не се проведе поне един процес като този в Нюрнберг по отношение на жертвите на комунизма?

Едната от причините е, че беше минало значително време и голяма част от изпълнителите на така наречените административни убийства не бяха живи, а останалите живи за изминалите 45 години бяха залчили следите си. Ако имаше воля, престъпленията на останалите живи са описани с подробности в стотици томове – спомени на бивши партизани, партийни активисти, служители на КГБ и на Държавна сигурност. Там тези

“герои” изтъкваха своята “дейност” при налагането на народната власт над българското население, използвайки опита и съветите на ГПУ, КГБ и пр. при насилствената земеделска кооперация (ТКЗС, МТС и пр.). Нацистите не описаха своите престъпления в спомените си! Но комунистите направиха това подробно и доброволно. Най-накрая причината за липсата на процеси по вина на Нюрнбергския против комунистическите престъпления против човечеството е и че промяната след 1989 г. не беше в резултат на военно сгромолясане на режима, а на “договореност” на кръгла маса и на консенсус на големите международни играчи, които надхвърлят българските граници. На кръглата маса в мнозинството си участващите бяха бивши активисти от комунистическата партия, както и техните скрити агенти (по онова време), имената на които станаха известни чак след 20 години при публикуването на досиетата на агентите и доносниците на ДС. И това не беше само в България, а във всяка една източноевропейска страна, прекарала под комунистическия контрол над 40 години след Втората световна война. В нито една от тези страни не бе разрешено от участниците в преговорите около кръглите маси да се създаде процес за разследването на комунистическите престъпления против човечеството.

Шестдесет години след края на Втората световна война все още се търсят нацистките престъпници от Холокоста. За комунистическите – нито дума.

Колко паметници се издигнаха в България за “героите” партизани? Колко имена на улици в страната се преименуваха на съветските “герои” и българските комунистически величия? И колко такива се издигнаха след 10 ноември 1989 г., за да ни напомнят за жертвите в лагерите, затворите и трудово-възпитателните общежития, създадени от комунистите?

Колко от извършителите на престъпленията, извършени от комунистите, бяха приведени в съда на народа, за да отговарят за извършеното от тях?

Тъй като съдът е **очистване**, което дава възможност за **прошка**, през която минава

забравата и пречистването от травмата, не може да се говори за забрава и прошка. **Комунизмът не беше осъден, затова не можем да му дадем прошка. Емоционалната памет на Балканите все още не е станала история.** Това, което не може да се накаже, не може и да се опрости. Човекът, който не получи възмездие, не може и да опрости. **По този начин се стигна до двойна деформация.** Има големи слоеве от населението, които са с различни вини, но те предпочитат да има пълна амнезия за това. От друга страна, има хора с прекалено активизирана и болезнена памет, които не са в състояние да забравят нищо и не са способни нищо да опростят. Това състояние за дълъг период ще блокира нашето общество. А без разследването на комунистическите престъпления против човечеството няма да може да се осъдят виновниците, за да е възможно след това да се даде и опрощаването на извършените престъпления.

На Запад се появява разбиране за “история на нашето време”. Това не е загължително да е времето, в което живеем, а времето, за което има живи свидетели. Те свидетелстват за това, което са видели лично. Днес имаме много жива памет, много необработени спомени, които трябва внимателно да се обработят, за да се получи точната картина на времето, в което все още живеем. Не трябва да се оставят политиците да се възползват от живата памет, която те избера, за да подкрепят своите тези. Трябва да има съдия, който по някакъв начин да регламентира отношението към определен тип събития и предопредели поведението на политика и историка. Само така ще се получи справедливост към всички при описването на минали политически престъпления и достигане на крайната цел – посочване на извършителите на престъпленията. Чак след това даване на опрощението ще се сложи истински край на процеса престъпление-наказание-опрощение. **Престъплението може да се опрости. Вината остава вечна!**

*Д-р Иван Илиев Гаджев,
политически емигрант в САЩ
от 1968 г.*

Пена Ботева

Не всички знаят как премина животът ни през злощастните 50 години комунистическа власт в България. **Нека не се учудваме защо сега, както никъде другаде в страните от бившия социалистически лагер, комунистите у нас надигат глава и се готвят, вземайки властта, отново да наложат комунистическия гнет над нещастния ни народ. Не бива да го допускаме!** Те бяха и си остават човеконенавистната част от народа.

Завършвам гимназия през пролетта на 1948 г. Нямам качества за членство в комсомола (пък и не съм го искала никога!). Баща ми в това време беше в затвора, братята ми – изключени студенти, единият трудовак в тунела Буново. Аз не мога да получа работа заради това, че трудолюбивите ми родители са наречени фашисти. Единственото спасение за възможността да ми бъде оказано благоволение на тези, от които зависи съдбата ни – единствената аз, ненавършила 18 години, да изхранвам семейството ни, т.е. да получа бележка за постъпване на работа – да отида на бригада. Бригада от 15 март до 1 май 1949 г., т.нар. залесителна бригада на язовир "Георги Димитров" край Казанлък.

Какво знаеш ти, млади приятелю? Животът, който сега е в твоите ръце, зависи само от теб!

В страхотния мартенски студ, минусови температури, вятър и сняг, ние живеехме в бараки и спяхме на дървени нарове на два етажа. Бараки, в които имаше една тенекиена печка за отопление. Не си мислете, че ни бяха предоставени отоплителни материали. Ние, деца още, току-що напуснали училищната скамейка, ако искахме да се стоплим, макар и за малко през студентите мартенски нощи, трябваше след свършване на работния ден да ходим по голия баир и с кирките, с които копаехме през деня замръзналата земя, да къртим сухи храсти, за да палим "циганската ни любов" – нашата тенекиена печка. Спяхме облечени, завити с войнишки шинели и някакви тънки

За тези, които са забравили или не знаят какво значи комунизъм

одеяла. В същото време недалеч от нас в голяма масивна сграда се помещаваше щабот на залесителната бригада. Там живееха, хранеха се и спяха командирите.

Сутрин, след чашата чай за закуска, облечени като лагеристи – с войнишки клинове, куртки и шинели, тръгнахме за "обекта". Трябваше да се пее бодро и весело. Господи, на нас не ни беше весело! Събудени в ранина, недоспали...

Защо тъй рано прекъриваха младостта и живота ни? Как да им бъде простено?

"Обектът" ни беше на голия баир над язовира. Надзирателите ни – политически командири от нисша степен, ни доставяха снопчетата посадъчен материал от борчета, които ние засаждахме. Поставахме ги в изкопаните от нас дупки 40/40 см в замръзналата земя и ги заривахме с пръст.

Голямото събитие, което трябваше да повдигне настроението, да внесе раздвижване в измъчените ни детски души, изморените ни и измръзнали до болка кости, бе вечерният лагерен огън. Пустота, безнадеждност, страх беше стаеният огън, който изгаряше душите ни, не смеехме с никого да споделим мъката по близките ни, които в тези моменти страдаха поради безпримерната ненавист на жестоки хора.

Месеци след свършването на този кошмар намерих работа. В продължение на 10 години ми беше отказвано правото да продължа образованието си. Така и не се осъществи мечтата ми да следвам във висше училище, въпреки отличните оценки от конкурсните изпити и гимназиалната ми диплома с пълен отличен успех.

Не роптайте, млади приятели, днес за това, че не стигат парите ви за дребни удоволствия! Молете се на съдбата да не изпитвате, което изпитахме ние, родителите и близките ни! Нека Бог помогне на народа ни да премине изпитанията днес, да върне вярата му

В демократичните процеси и доверието в тези, които с усилия успешно ще я осъществят.

Ние, хората, сме склонни да забравяме минали беди, а младите не са ги изпитали, за да ги знаят и помнят, но раните, които

комунизмът нанесе на Родината ни, бавно и трудно нарастват.

Боже, не допускай да бъде отново заробен и наранен народът ни, неговите деца, надеждата на България! Не допускай отново комунизма!

Бел. ред.: Редакцията на сп. "Борба" благодари на г-жа Пепа Ботева, че преди 5 години ни даде възможност с изпратените по-горе редове, да "напомним на тези, които са забравили или не знаят какво значи комунизъм", най-вече на по-младите, че той не е и не трябва да бъде техният идол като утрешни граждани на България.

Лицето на комунизма е прикрито с маската на демократично благонравие и добронамереност до момента, в който успее да овладее властта. И тогава? Тогава той вече не се нуждае от "премяната си" в демократични одежди и като ги свали, лъсва в цялата си величина човеконенавистническият му образ на **диктатор, лицемер в действията и отношенията си, граничещи с инстинкта, присъщ на хората от праисторическо време.**

Позволяваме си отново днес, със същите редове да се обърнем към същите хора, за които са предназначени, защото комунистическите щения към пълна власт, **предизборно** вземат застрашителни размери. Това означава, че до оглушаване ще слушаме обещания за поглед към гражданско общество, за демократичното развитие, за създаване на жизнеутвърждаваща икономика (когато комунистите са имали или участвали във властта, тя е била винаги в колапс), младежите са били на кръстопът за своето бъдеще, а възрастните не са имали спокойни старини.

Затова нашият призив е:

С изборната бюлетина да кажем НЕ на реставрационните мераци на преименувалите се в социалисти комунисти!

БОРБА

БСП СЕ ГОТВИ ДА ВЪРНЕ КОМУНИЗМА

На 28 март за първи път след 1989 г. градската организация на БСП проведе среща с лидера и премиер Сергей Станишев в бившия партиен дом, в бившата зала "Георги Курков". На вратата социалисти се поздравяваха с факта, че са се завърнали отново в обиталището си от времето на Тодор Живков.

"Е, най-после всичко си идва по местата *полека-лека*", побутват се възрастни комунисти, сега социалисти, на входа. От парламента уточниха, че всяка организация може да наеме зала "Света София" след писмена заявка до главния секретар Огнян Аврамов.

БСП обмисля да кандигутира внука на Тодор Живков за депутат в следващото Народно събрание. "*Не си мислете, че случайно точно сега Тодор Славков влезе в къщата на ВИП брадър. Така набира рейтинг, популярност и влияе върху носталгичните чувства на избирателите*", заявиха социалисти. Третият ход на столетницата е да събира в клубове бившите герои на социалистическия трюк и лауреати на Димитровска награда. Инициативата идва от Българския антифашистски съюз, който е в Коалиция "За България" като гражданска организация.

"*Искаме да се запази историческата памет от социалистическия строй. Търсим строителите на социализма, не само героите на труда*", разясни шефът на БАС Чавгар Стоименов.

в. "168 часа"

Бел. ред.: Така ще ни иронизират и самодоволно ще потриват ръце бившите и настоящи комунисти, защото дадохме право и продължаваме да го даваме да ни дондуркат в люлката на измамата новопроизвелите се сами демократи с псевдоними в архивите на НЕ безобидната Държавна сигурност – бойния отряд на червената диктатура, която отново е вперила поглед към цялата власт.

ИДВАТ ИЗБОРИ...

ОБЛАСТЕН И ОБЩИНСКИ СЪВЕТИ НА СЪЮЗА
НА РЕПРЕСИРАНИТЕ ОТ КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОР – ШУМЕН

Репресирани флотски офицери в периода 1945-1952 г.

В периода 1945-1952 г., стегнато смъртоносно за “гушата” от висши представители на Сталинската агентура, внедрена в органите на следствието, на Държавна сигурност и на военното армейско контраразузнаване, българското правосъдие се превърна в покорна месомелачка на живота, честта и имуществото на хиляди честни, почтени и трудолюбиви български граждани – земеделски работници, интелигенти, духовници, интелектуалци, военнослужещи. Периодът 1949-1953 г. е на **монтираните процеси** – най-черната и отвратително престъпна страница в цялата история на българското правосъдие! **2285 сталински “съветници” вече здраво окопани във всички правителствени и административни институции на законодателната и изпълнителната власт в България, провеждаха най-безпрепятствено “мъдрите” решения на “великия баща на народите” – кръволака Сосе Джугашвили, самозабравили се Сталин.** Именно в този период на “монтираните процеси” сталинското “правосъдие” подчини българската правораздавателна система, показва напълно кървавия си и чудовищно уродлив лик на крайно репресивна институция, провеждащ системен политически и социален геноцид над огромната част от обеднелия, ограбен и измъчен български народ!

Кървавата “увертюра” започва от шестнадесетия пленум на ЦК на БКП, проведен и ръководен от Вълко Червенков (Г. Димитров е вече “болен”, а В. Коларов е на “инструктаж” в Кремъл). На пленума се сема решението на “великия бащица” (Сталин) за чистка в българската войска, за борба с враговете с партиен билет, за по-настойчиво “колхозизиране” на българската земя!

“Немедленно” се създават три основни комисии, които заработват с “революционна жар, бдителност и суровост”!

1. **Комисия за прочистване на българската армия от “царски офицери”** под ръководството на бившия служител от съветското армейско контраразузнаване генерал Атанас Атанасов.

2. **Комисия за прочистване от “враговете с партиен билет” във висшия ешелон на БКП** – под ръководството лично на В. Червенков – бивш сътрудник на сталинското ГПУ.

3. **Комисия за активизирането на национализацията на българските земеделски земи** – под личното ръководство на министъра на вътрешните работи Антон Югов (Марсилеца) – кадрови разузнавач от международен мащаб.

След като “народният съд” избя голяма част от най-ярките представители на българската интелигенция, започна разправата с българските офицери. Много от тях бяха наградени с ордени “За храброст” и за мъжество, проявени по време на Втората световна война срещу хитлеровия фашизъм. За благодарност повечето от тях бяха изхвърлени “в интерес на службата” от армията, а много от тях съдени по монтирани процеси срещу “вражески” организации, като “Хан Крум”, “Хан Омуртаг”, “Таен съюз на НВ”, “Хан Аспарух”, “Католическата афера”, “Заговор от протестантските свещеници” (укриващи се царски офицери) и т.н.

На 19 февруари 1949 г. в заседателната зала на Министерството на вътрешните работи в София се провежда разширено “суперсекретно” съвещание – инструктаж от официалните сталински съветници на МВР и МНО – генералите А. Филатов и В. Емелянов и съветника към българската главна следствена служба полковник Л. Мишчербековски. На съвещанието присъства целият подбран елит на МВР и МНО – генералите, министри от МВР Руси Христовов и Георги Цанков, зам.-министрите Георги Кумбилиев и Апостол Колчев, генералите, министри от МНО – Георги Дамянов и Петър Панчевски, началникът на ВКР ген. Григор Илиев, зам.-началникът на ВКР полк. Пенчо Стоилов, зам.-началникът на следствието полковник Никола Дворянов, функционерите от ДС и следователи – зам.-началникът на ДС полк. Иван Райков, майор Васил Джананов, майор Христо Христов, к-н Иван Нейков, к-н Христо Русев, полк. Георги Ачанов, началници на ДС от София, Русе, Бургас, Варна, Стара Загора, Враца и т.н. – общо 110 висши и средни офицерски чинове и юристи – специалисти по “монтираните следствени дела”.

Основната тема на инструктажа е **разчистване на българската армия от “враговете на народа”** – определени царски офицери и други такива с партиен билет. С разпореждане: Специализираната за тази цел през 1948 г. централна комисия при ЦК на БКП, оглавявана от ген. Атанас Атанасов да започне незабавно работа.

Натоварените функционери от ДС – Държавна сигурност, ВКР – военното контраразузнаване, и следствия апарат започнаха незабавно работа, използвайки целия арсенал за инквизиции, зает от българските полици от септември 1934 г. и българските жандарми от септември 1943 г.:

Снемане на “самопризнания” чрез горещи въглени под седалището, горещи яйца под мишниците, вкарване на бензин във вените, железни скоби за стягане на черепа и чупене на крайниците, жестоки побои с пясъчни торби, принудителен глад, жажда, студ... до усъвършенстваните: с електрически машинки химически препарати и медикаменти, специални опиати, светлинни хипнози, “профилактични” промивки на вътрешностите, шумови стресове и т.н. Успехите на определените функционери от ДС и следствието бяха завидни. Всички обвиняеми подписаха “самопризнанията” си “доброволно”.

За съдебната процедура оставаше най-лекото – само да “закръгли” работата, да опозори и осъди “народния враг”. В този ужасен за българските офицери период на безкомпромисна чистка бяха опозорени и унищожени физически общо 6967 старши и младши чинове, репресирани бяха 12 850 действащи и запасни офицери със семействата, уволнени от работа и оставени без пенсии 7233 старши и младши чинове. Особено трагично се оказа положението с офицерите от българския военноморски флот, който трябваше да бъде обезглавен, унищожен и... отново създаден, но в пълно подчинение на “бащицата Сталин”. Не случайно по това време шепа бандити и блюдолизци, окупирани управлението във Варна, преименуваха древния град от Варна на името на един кръволак, световен бандит и убиец – Сталин!

*Председател на областния съвет на Съюза:
Ц. Цанински*

Право на отговор

Съвест

Прочетох статията на г-н Чаракчиев и бих желал да споделя моето мнение като коментар, или по-скоро като анализ. Да се надявам, че той, авторът, ще ме подкрепи като сънародник, събългарин и не на последно място като патриот. Ето тук се “сблъскваме” с нещо много съществено, а именно – дали той ще се съгласи с мен? Там е голямата разлика между нас и блюдолизците от всички останали партии, сдружения и какви ли не още политическо-икономически ориентирани или напълно дезориентирани в реалността. Ние като националисти не смятаме, че трябва винаги да се съгласяваме с мнението на другите, напротив, темата е отворена за дискутиране. Старо римско правило е – в спора се ражда истината!

Г-н Чаракчиев доста добре използва фактологията, за да изостри вниманието ни. Въпросът е дали успява. Това зависи изцяло от нас!

Имам чувството, че ние, българите, сме малко твърдоглави и късопаметни. **Много бързо забравихме на какво ни подложиха комунистите през всичките години на тяхното управление. Какво още трябва да стане, за да проумеем “вируса”, на който те са носители и разпространители? Докогато ще си затваряме очите и ще търпим? Не е ли време да се събудим и да покажем на себе си, че сме достойни да живеем свободно, че богатата, която създаваме, са наши и ние ще се ползваме от тях.**

Не са ли ни достатъчни 45 години и още 15 на интелектуално, политическо и икономическо затъмнение? Защо трябваше да очакваме Н. В. цар Симеон да се върне и да ни реши проблемите? Той ли ни ги създаде, или ни накара да търпим? Защо очаквахме от него да извърши чудеса? Той направи това, което никой друг в световната история не е и едва ли ще направи. Той се отказа от

титлата си и прие унизителната позиция, за да ни помогне! Ние вместо да го подкрепим, очаквахме от него и не му помагахме, а се подгадохме на манипулациите на комунистите и техните лакеи. Повярвахме на измислиците и започнахме да се самоизолираме отново. Също както през комунизма.

Тук е мястото да се спра на един факт. От основаването си и сега Българският национален фронт води борба против комунизма, ние не чакахме помощта на Н. В. цар Симеон, независимо че сме били в пряка връзка с него и че той винаги е подкрепял нашите идеи. Ние правехме всичко възможно за разобличаване на тоталитарната система и поддържахме надеждата у нашите братя и сестри зад границата и в родината. На нас никои не ни плащаше заплати и хонорари за патриотичната ни дейност. Това е наш дълг и ние се гордеем, че допринасяме нещо за България.

За мен е унижително да повтарям обвиненията, които се отправят към Н. В. цар Симеон. Затова съществуват "хора", които имат дарбата да хулят, манипулират и експлоатират общественото мнение.

Онова, което е необходимо и може да се направи, е всеки българин, който милее за България, да погледне реалността, да се събуди и да осъзнае откъде идва опасността! Винаги е била и ще бъде – отляво на политическото пространство!

Предстоят избори, прекрасна възможност да изберем бъдещето на България. Нека не позволим на комунистите да ни манипулират повече! За нас, за децата ни – бъдещето на България! Нека им дадем отново възможност да кажат – *Българин да се наричам / първа радост е за мене...* Някой ще каже – какви деца, къде са те, какво бъдеще могат да имат тук и т.н.

Ето това е именно въпросът! Защо няма прираст на населението? Защото същите тези, които ни управляват днес, не желаят да има деца, които да получат добро образование и да участват в управлението на държавата! Те осигуряват своите деца и внуци, изпращат ги да учат на Запад, което им дава възможност да участват в управленския

апарат и така (те, управляващите) вярват, че това може да продължава вечно.

Част от хората се страхуват, че може да се върне старата система. Излишно се безпокоите. Те самите няма да позволят това! Това е най-доброто, за което те дори и не мечтаеха. Тази форма на "демокрация" е като разграден двор, всеки краде и вика: "Дръжте крадеца!" Ако покойният диктатор можеше да осъзнае това, щеше да изпревари американския президент Рейгън.

Като заключение искам да се обърна към българския народ и да го помоля:

Братя българи, където и да се намирате на планетата, никога не забравяйте своята националност, род и Родина! Човек без родина е като дърво без корен! Ако сме обединени, ние можем да спрем разграбването на България и да осигурим бъдеще за всеки българин! Достатъчно им позволихме и е време да кажем: Не на престъпните групировки във и извън България! Не на престъпното комунистическо управление! Ние искаме да градим бъдещето на България – нашите деца! Това е най-добрият път, който можем и трябва да изберем, ако желаем да има България, страна, с която да се гордеем и да сме готови да умрем за нея.

Всички ние знаем и помним стиховете на легендарния поет-революционер Христо Ботев: *"Пътят е труден, но славен..."* Понякога си мисля колко много сме загубили от себе си – морал, достойнство, почитеност, патриотизъм, национална принадлежност и жертвоготовност. Всъщност някои от управляващите вярват в това. Ние можем и ще им покажем, че грешат!

Все пак животът е пред нас и от пепелта ще се издигне буря, след която ще се възродим отново!

Символът на нашето знаме е жив и който вярва, че ние можем да търпим вечно, грешни непоправимо!

С обич и любов към България! За царя и Бог да помага!

*Миро Гергов, Бъфало, САЩ –
зам.-председател на БНФ*

В десетката

Костов и Соколов спряха разследването на комунизма

Димитър Луджев

През 1989 г. специално създадената от бившата ДС комисия преглежда и “прочиства” наличните 1447 архивни единици, като унищожава 1267, включително делата на 75 “бивши агенти” и на 86 “доверени лица”. През януари 1990 г. са “прочистени останалите дела и сигнали” (вкл. на 14 агенти), като са оставени само “обобщени справки” за 74 лица, осъдени или разследвани за корупция и незаконно обогатяване. Много документи на отдела, както на всички подразделения на МВР, са подготвени за “незабавно транспортиране на безопасно място”.

От справката за делата по икономически престъпления в доклада за ДС се вижда, че става дума за присвояване на крупни суми и “цети” за гържавата в размер на стотици хиляди и милиони долари.

Повечето от тези дела са прекратени, без виновните да понесат наказателна отговорност, “под давлението” на партийни величия, като Емил Христов, Начо Папазов, Кръстьо Тричков, Огнян Дойнов и други, за което Тодор Живков не може да не е бил осведомен.

ПРОЧИСТВАНЕ НА АРХИВИТЕ

Наличните сведения показват, че след 1987 г. и особено от началото на 1989 г., когато започва очевиден разпад на т.нар. социалистическа система в Източна Европа, ръководството на БКП предприема серия от действия за финансово осигуряване на “своите” икономически и политически структури в неизвестното бъдеще при очертаваща се загуба на властта. В тази кампания за “оцеляване” и преход към икономическа власт се включва съзнателно подбирани или по “лична

инициатива” значителна група от партийно-гържавната номенклатура от висшия партийен апарат, стопански ръководители и “отговорни служители” от органите за сигурност.

От 1987 г. Българската външнотърговска банка (БВТБ) започва да привежда систематично средства от “валутния план” на страната в чуждестранни банки под формата на депозити. Сумата, която достига над 1 млрд. долара, от края на 1988 г. започва бързо да се “топи” до 115 млн. долара на 31 декември 1989 г., за да “изчезне” напълно към 31 март 1990 г. До 10 ноември 1989 г. с тези средства се разпорежда лично Тодор Живков, а след това остатъкът попада под контрола на Андрей Луканов.

Според запазени документи Тодор Живков упълномощава свои доверени хора, като Григор Стоичков, зам.-председател на МС, Григор Шопов, зам.-министър на МВР, отговарящ за ДС, да разпределят средствата по тяхна преценка.

МАКСУЕЛ – СЪДРУЖНИК И НА ЖИВКОВ, И НА ЛУКАНОВ

Българската външнотърговска банка провежда някои “специални” операции като тази с фирма “ИкомеВ-Лихтенщайн”, контролирана от ДС, за търговия с ценни книжа в размер до 200 млн. долара със средства от валутния резерв на България и в партньорство с фирми на милиардера Роберт Максвел, които получават много високи комисионни.

Сътрудничеството с Максвел е продължено след 10 ноември 1989 г. от Андрей Луканов, а също така от Огнян Дойнов, Стоян Марков и други бивши високопоставени партийни функционери вече в новото им амплуа на бизнесмени.

При задграничните гружества новоизградените фирми в чужбина на български физически лица след 10 ноември 1989 г. и при специалните валутни операции основна тенденция е валутните средства да се изнасят и да се трансформират в “частни капитали”, главно в страни, които са кредитори на България: Германия, Австрия, Швейцария, Англия, Франция.

Огромни средства при тази трансформация – най-значимото преразпределение на националния капитал в новата история на страната – се насочват към новосъздаващи се частни структури в страната (к. р.). Тук първенството е на Андрей Луканов, който като министър-председател има изключителни заслуги за създаването на Първа частна банка, Първа източна и международна банка, Агробизнесбанк АД, Елитбанк, постепенната “приватизация” на банка “Български земеделски кредит”, ТБ “Славяни”, Частна

земеделска инвестиционна банка, Бизнесбанк АД, търговски, транспортни, авиационни гружества и т.н. Много от тях впоследствие фалираха и попаднаха в категорията на “дела със значителен обществен интерес, свързани с тежки икономически престъпления”.

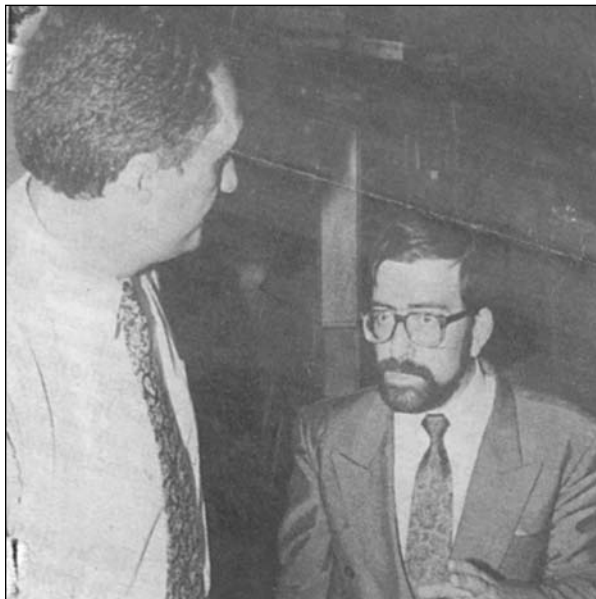
Донякъде в противовес на този процес други кръгове от върхушката на БКП създават свои бизнес структури, каквато е “Мултигруп”, формирана под контрола на Григор Шопов, или “Трон” – при силното влияние на Огнян Дойнов (к. р.). Подкрепа, включително финансова, се оказва на възникващите “силови групировки” като СИК, ВИС и други,

водещи фигури на бивши спортисти, водени на служба в МВР и МНО.

След 10 ноември 1989 г. новите ръководители на БКП вземат мерки за материалното осигуряване на дейността на партията с държавни средства. Създадени са “партийните” фирми “Универс”, “Контекс” и гр., където е съсредоточено солидно имущество – от почивни бази до транспортни средства и значителни парични фондове.

През 1989 г. от валутните средства на т.нар. резервна програма е направено “гарение” на ЦК на БКП в размер от 212 хиляди долара. Такъв тип “спонсорство” БСП ще получава през следващите години от задгранични и вътрешни фирми, създадени или зависими от ръководители и структури на партията, включително и на ДС. Това зависи от позициите, които партията има във властта. Необходимостта възниква, за да се заличат следите, да се осигурят безнаказаност и успешна трансформация на огромна част от националния капитал в ръцете на “свои” хора. Кое то пък е гаранция за сила, влияние и печелене на власт.

През ноември 1991 г. с достатъчно парламентарно мнозинство бе формирано правителство на СДС. В началото на 1992 г. внесох в МС информационен доклад за резултатите от дейността на двете правителствени комисии – за външнотърговските гружества и за ДС. В него се констатира “незадоволителната работа на ревизионните екипи” по следствено дело № 4, потвърдена с информация до МС от Главно следствено

Есента на 1991 г. финансовият министър Иван Костов (вляво) и министър-председателят Филип Димитров, неясно по какви причини, спират проверките на тоталитарната власт и пращат цялата документация в прокуратурата, откъдето тя повече не вижда бял свят

управление (ГСУ). От откритите 112 ревизии и тематични проверки след образуване на делото през ноември 1990 г. са приключени само няколко.

Министерството на финансите с министър Иван Костов “замразява” ревизии по особено важни обекти по дело № 4 под претекст екипите да участват в нови ревизии на задграничните дружества, от които също няма резултат (к.р.).

РЕВИЗИИТЕ – В ЗАДЪНЕНА УЛИЦА

Проверката на поверителната документация на БНБ и БВТБ от екип на МФ, ГСУ и Главната прокуратура показва много “интересни” факти, но резултатите са засекретени!? Въпреки моето настояване МФ не направи пълна ревизия на Българската външнотърговска банка. Посочвах, че образуването на едно единствено дело за търсене на отговорност за икономическата катастрофа, вместо дела по всеки конкретен случай, е добре пресметнат ход на БСП за “приспиване” на общественото мнение и размиване на обвинението, прикриване на конкретната отговорност зад колективната безотговорност. Настоявах за ускоряване на разследването, за повече ревизионни екипи и повече следствени дела, за необходимите промени в Наказателния кодекс, за взаимодействие със съдебни органи в чужбина въз основа на споразумения, каквито бях постигнал с Министерството на вътрешните работи на Австрия.

Изненадващо по предложение на министър-председателя Филип Димитров и министъра на финансите Иван Костов МС прие решение за прекратяване дейността на двете комисии и за предаване на събраните от тях материали на Главната прокуратура, където според нейния тогавашен ръководител Иван Татарчев те не са изпратени (к.р.).

След моето отстраняване от правителството бяха прекратени и следствените дела, водени от Военна прокуратура по транзитната търговска дейност на някои фирми, като “Комко”, “Инсис” и гр. Контролът

върху “Кинтекс” и другите фирми с особено предназначение бе съсредоточен в МФ, както и всичко, свързано с външния дял на България. Имам основания да смятам, че елиминирането ми стана и поради негласното влияние на “Позитано” на група уволнени шефове от МВР-ДС и МО, уплашени от действията, предприети за разследване на участниците по прехвърляне и присвояване на национални капитали. След като напуснах министерския пост, в правителството на Филип Димитров бе прекратена и дейността на оперативна група при НРС под ръководството на ген. Бриго Аспарухов за разследване съдбата на задгранични фондове по линията на специалните служби. С отстраняването на ген. Чавдар Петков пък бе ликвидирано “турското направление” в НСС. **Така се сложи край на първия и последен опит за политическа и съдебна ревизия на комунистическото управление.**

Ръководните фигури в СДС, преди всичко Филип Димитров, Иван Костов и Йордан Соколов, тихо мълком се отказаха от един от основните ангажименти на СДС за търсене на отговорност за деянията на комунистическия режим, за спиране на ограбването на държавата (к.р.). Стоян Ганев и други яростни уж антикомунисти от Г-39 ходатайстваха да се спре следствието срещу Боби Бец, новоизлюпения собственик на “Комко”, защото подпомагал “синята идея”.

“Мултигруп” спонсорира СДС за парламентарните избори през 1991 г. със знанието и благословията на Филип Димитров. Редица фирми с особен произход, включително такива като “Сунимекс”, спонсорираха и сини, и червени. През лятото на 1992 г. **Соколов прекрати разследванията на ВМР по проверки и дела, засягащи външнотърговските дружества, фирмите папки**, източването на капитали, транзитната търговия, дейността на ДС и УБО. **Филип Димитров и Иван Костов осигуриха на една от създадените от НТР в Австрия фирми монополно право за уреждане на отрицателното търговско салдо с Полша**, услугите на “Булгартабак”, вноса на ядрено гориво за АЕЦ “Козлодуй”, об-

служване на разплащанията по клиринговите спогодби между България и ОНД, правомощията на “Булгаргаз” зад граница, което ѝ донесе огромни печалби. Подкрепа и услуги на групировки, банки, външнотърговски дружества, фирми за транзитна търговия, преобразувани в частни, оказваха и други високопоставени държавни служители и депутати от СДС и дори съветници на президента Желев. **Ръководството на СДС загуби или “сгаде” властта и с това бе пропияна възможността да бъдат отнети от БСП двете най-мощни средства, които тя получи в наследство – ПАРИТЕ и ИНФОРМАЦИЯТА. Пътят на “наследниците” на комунистическата партия към икономическата и политическата власт беше открит.**

Спряно разследване на комунизма от тези господа е единствено обяснимо със зависимостта им от бившите им, а защо не и настоящи господари.

*Прикривайки конкретната им персонална отговорност с колективната безотговорност, присъща на комунистическата власт, те, господа “демократите”, оставят в разпореждане на комунистите двата най-мощни лоста – **парите** и **информацията**, необходими отново за похода им към властта. С тях на въоръжение, те днес не само я владеят, но са и доайени в така наречената тройна коалиция.*

Техният принос за днешното положение в България е безспорен и това не трябва да се забравя.

Послеслов: Години наред изгубените пари на българския народ се въртяха и “изпиха” в офшорни зони и реномирани банки в загкулисни сделки и “ембарговата” търговия при управлението на проф. Любен Беров; в “масовата” приватизация, източването на банките и фалитите при Жан Виденов; в голямото крадене, приватизацията чрез РМД и офшорни фирми, легализацията на “силови” и мафиотски структури при Иван Костов; в негласната амнистия по “царски”, бизнес ударите и корупцията по времето на Кобургготски; го тържественото завръщане на власт чрез днешната тройна коалиция и... нейните опоненти. Бог да ни е на помощ!

6 април 2007 г., в. “Труд”

БОРБА

Глас в пустиня

Г-н премиер, народът умира!

Пиша до в. “Уикенд” с надеждата това писмо да бъде прочетено от г-н Сергей Станишев, за когото гласувах на миналите избори.

Г-н Станишев, не мога да издържам повече! България загива! България не е тази, която беше преди 80 години, когато аз бях едно малко тригодишно момиченце. Моите родители бяха много трудолюбиви хора – така възпитаха и трите си деца. Вече съм на 80-годишна възраст и все още ми се работи. А съм инвалид първа група. Много изстрадах, много изживях, но това, което ми се случва, е непоносимо!

Бихте ли ми обяснили защо така самодоволно се усмихвате! (Вж. снимката – бел. ред.) Толкова ли сте доволен от това, което вършите? Подигравате ли ни се? Дали не мислите, че българският народ е нация от малоумници? Докога смятате да се гаврите с нас? Мислите ли за туберкулозно болните, които живеят в отвратителни санаториуми? Мислите ли за тези семейства, които са били щастливи да родят близнаци? Всяка държава се радва да има прираст на населението си и дава мило и драго за децата, а вашето правителство заяви, че няма повече от сто лева за новородените. Срам и позор за всички вас в Народното събрание. Всички вие сте много измъчени. Не си дояждате и не си доспивате, затова почти всички сте с наднормено тегло.

Народът умира! Знаете ли колко много хора не си дояждат?

Погледнете пътищата ни. Знаете ли, че в XXI век в България има села без осветление и никога не са видели такава.

Какъв живот ни създадохте? Защо ни излъгахте? И сега вместо да дочакаме братство и равенство, ние не можем да си купим животоподдържащите ни лекарства, а вашите хора имат десетки апартаменти, яhti, вили, хеликоптери. Живеят в разкош и разврат. Пропъдиха децата ни по чужбина. Те ще се върнат в родината, но като видят какво сте направили вие тук, как измъчвате родителите им, бабите и дядовците им... Чашата е препълнена догоре. Скоро ще прелее.

Опомнете се, докато е време. Изпратете всички престъпници в затвора и се подгответе за честни, справедливи избори. Нашите умни, почтени, образовани, можещи и знаещи млади хора ще заемат вашите места, за да спасят България.

Въпреки че моите дни са преброени, не ми се иска да бъда безучастна и да си кротувам. Нямам време.

Мария Тодорова, с. Драгошиново, обл. Софийска, в. "Уикенд"

Лявото настъпление към властта започва от изборите за евродепутати

Лидерът на БСП Сергей Станишев подписа договор за участие в евроизборите с партиите от "Коалиция за България" – Български социалдемократи, Движение за социален хуманизъм, земеделски съюз "Александър Стамболийски, партия "Рома", Комунистическата партия на България и "Нова зора".

На него ние отговаряме с повишено внимание и готовност!

СБНЛ

ПОДБОРКИ ОТ "ЦЯЛОСТЕН ПОЛИТИКО-СОЦИОЛОГИЧЕН И ИДЕОЛОГИЧЕН ОБРАЗ НА СБНЛ"

Причини за появата на СБНЛ

Появата и разрастването на СБНЛ е обусловено от определени причини. Те определиха и кой е носител на идеите му, и какъв е идеалът на СБНЛ, каква е неговата идеология, съобразно която той се бори да промени обществения живот в България.

СБНЛ е резултат на обективни условия, а не на субективни желания на този или онзи честолюбец, нямащи нищо общо с действителността. Появата на СБНЛ е в неразривна причинна връзка с онези национални, политически, икономически и социални условия и психологическа обстановка, в която живее българският народ от Първата световна война насам. **Бързият възход на СБНЛ показва, че не е създаден изкуствено, а е възникнал от недрата на непоносимата българска действителност**, че то е спонтанен израз на възжеланията и стремежите на българския народ за повече социална справедливост, за повече социален дух в управлението и повече народно щастие, намерили своя изразител в лицето на борческата и патриотичната българска младеж. **СБНЛ е един бурен протест срещу националните, социалните, икономическите и политическите неправди, угнетяване и духовно потисничество, роб**

на които е българският народ от толкова години насам. СБНЛ е едно съзнателно кристализирано и конкретно движение, израз на националните, социалните, икономическите, политическите и духовните виждания на българския народ. СБНЛ е непоколебимо на страната на нов ред на нещата, който да осигури достатъчно хляб, духовен полет, материално и духовно творчество на всички чедра на българския народ. Който се интересува от СБНЛ, трябва да разбере, че СБНЛ е организиран и идеен израз на мистичната вяра на българския народ, че щастието е възможно само под слънцето на българското небе и върху благодатната родна земя.

Причините, които обусловиха появата и разрастването на СБНЛ като движение и идеология, са много и от най-разнообразно естество. Те са национални, културни, стопански, политически, социални и т.н. Тяхното подробно и изчерпателно изброяване и разглеждане не е възможно да стане в това кратко научно-социологическо изследване и без това те са задоволително познати на всички. Тяхното изтъкване обаче в най-общия им вид се явява необходимо и наложително. Ето защо тук ги предаваме накратко. Тези причини са:

1. Териториалното ни разпокъсване след Първата световна война, неоправданото ни налагане с грамадни контрибуции, денационализаторската политика на нашите съседи в българските земи, останали под тяхна власт след войната, чуждите капитали у нас, които постепенно заробват българския народ, постоянните заплахи отвън, националното самоунижение отвътре, вмешателството на чуждите държави и чужденците в нашите вътрешни държавни и стопански работи и общопризнатата негодност на българските правителства да провеждат една по-решителна, достойна и резултатна политика в това отношение.

2. Погрешната и нерешителна следвоенна държавна стопанска политика, от която следва недостатъчно правилно и незадоволително развитие на българското народно стопанство: несправедливостта в разпределението на богатата и безпомощността и нежеланието на държавата за установяване на социална справедливост, тежкото положение и недосяждането сред селячеството, работничеството, занаятчийството и средните слоеве въобще; тежкото положение, гладът и мизерията сред работничеството и другите неимотни слоеве; безработицата сред хората на труда – на физическия и интелектуалния труд; безсрамните търговски и индустриални спекулации и лихварските похвати, експлоатиращи най-безпощадно и безсъвестно българския народ; кариеризмът сред служителите на държавата, спекулирането с народните интереси и безбройните знайни и незнайни злоупотреби на държавните чиновници и особено на по-висшите от тях.

3. Духовното разложение и разединение на българския народ, класовите, съсловните, “идейните” разцепления и ожесточените вътрешни борби, безразборното копиране и предпочитане на чуждото, неуважението и неоценяването на българската култура, разрушителната дейност на противодържавните материалистически, марксистически и противорелигиозни утопии, интернационалистичните и пораженските разрушителни за националния дух и националните инстинкти идеи, тайните и явни организации, врагове на българската нация.

4. Безпомощността на партийната държава поради разложението и котерийността на партиите да се справи с положение, да реши наболелите проблеми, нито да допусне правилното изразяване на народната воля и най-сетне съзнанието, спонтанно зародило се в българския народ и особено сред младата българска общественост за необходимостта от търсенето на един нов ред на нещата, на един нов режим за по-честно и творческо управление.

5. Новите все повече налагащи се социални, икономически и политически тенденции, които трябва да бъдат разбрани в своите логически завършеци и да бъдат включени в една цялостна, стройна и динамична идеология, каквато е легионерската. Също голямо влияние оказва и новото универсалистично (на кинетичния универсализъм) схващане върху обществото.

6. Най-сетне дълбокото убеждение на българския народ и особено на младото българско поколение, че един действителен изход от това тежко положение изисква не само нов път, но и нови хора – млади хора, чисти, способни и волеви държавници.

Ето основните причини за основаването и идеологията на Съюза на българските национални легиони – СБНЛ. В основата си те не са се променили.

Истината е, че СБНЛ, без да отстъпи от първоначално издигнатите от него принципи, постепенно се е обогатявал и обогатява идейно и все по-ясно и по-ясно разкрива своята политико-социологична същност, като още първоначално е обхванат от ярко подчертан национален дух.

СБНЛ се разви не само като патриотична и ярко националистическа организация, но е обхваната от социален, народнически, социалреформаторски дух и винаги е подчертавал тази си насока и същност.

ФИЛОСОФСКИТЕ ОСНОВИ НА ИДЕОЛОГИЯТА НА СБНЛ

Индивидуализъм

Индивидуализмът е господстващата философия на XVIII век. Индивидуализмът заявява: индивидът е всичко; обществото е една проста съвкупност от индивиди, един прост механичен сбор без всякаква духовна връзка, а е изкуствено рационално-правно договорно създание чрез общественния договор, крепени днес от личните и само от личните интереси на отделните абсолютни индивиди.

Индивидуализмът издигаше в култ личността и нейните естествени и неотменни права. Индивидуализмът провъзгласява свободата, благоденствието и щастието на индивида за цел на живота. Всичко останало е средство – държава, стопанство, политика.

Трите основни форми на индивидуализма са: анархизъм, макиавелизъм (нов индивидуализъм), които признават господството на силния над слабия (Отмар Шпан) и теорията на договора или естественото право.

Необходимите правни последици и заключения на теорията за договора или на естественото право са: партийната демокрация (политически индивидуализъм) – личността – цел, а държавата – средство, и либерализъм – икономически индивидуализъм с пълна стопанска свобода на индивида, който е съвсем свободен в своята стопанска дейност да стопанисва както намери за добре. Държавата няма право да се меси в стопанския живот, а само е длъжна да му осигури пълна свобода на стопанската дейност, за да може индивидът съвсем свободно да преследва своите лични цели. Има един естествен ред на нещата, има естествени закони, които управляват стопанството – лъо мод ва дьо люи мем – светът сам се движи и всички естествени закони са по-съвършени, за да регулира стопанството. Нали природата е най-великият майстор – лесе фер, лесе пасе – оставете хората да правят, каквото си искат, и да си текат нещата, както е по естествените закони наредено. Партийната демокрация и либерализмът са необходимите заключения и последици на индивидуализма, теорията за договор по естественото право произтича от политическите принципи на индивидуализма, които са:

1. Свобода на индивида: “Както основното понятие на индивидуализма е индивидът, така свободата на индивида е негов политически принцип” (Шпан). “Свободата в много отношения – свобода на сдружаването и събранията, свобода на печата и словото, религиозна свобода, свобода на стопанството, пълна свобода на частната инициатива, свобода на конкуренцията, свобода за сключване на договор за работа между работник и работодател (колективните договори и индивидуализма са несъвместими), навсякъде само свободата. Единственото ограничение е само с оглед към първобитния договор, т.е. относно сигурността и реда (от толкова много свободи ще произлезе “война на всички против всички”).

2. Вторият принцип, който произтича от принципа на свободата, е принципът за “най-малките задачи на държавата”. Това значи най-малко вмешателство на държавата, най-малко държавни разпореждания, но по никакъв начин те не могат да бъдат в областта на стопанството. Държавата е сдружение за защита (от побойниците, разбойниците, крадците и лошите хора). Тя е общество за предвидливост, а не инструмент за благоденствие. Демократичната държава е “нощен пазач”, както я иронизира Фердинанд Ласал.

3. Третият принцип е, че правото е известно ограничение за индивидите, които по-рано бяха съвсем свободни. Заради това правото не трябва да преминава тесните граници, които са уговорени в общественния договор. То трябва да бъде в минимални размери – колкото да не се съдят помежду си индивидите. Нацията (между нация и народ се прави разлика) е една обикновена съвкупност от индивиди в държавната теория. Държавата не е нищо друго освен едно осигурително дружество за гарантиране на обществените и неотменни права на индивидите и е арена на едни нескончаеми вътрешни и неконтролирани от никого политически и икономически борби. Решаващ фактор е егоизмът на хората.

Тогава свободата гарантира правото на икономически по-силния да наложи справедливост. Голямата свобода осигурява господството, всевластието на капитала и създава диктатура на капитала. Позволява се най-безчовечната експлоатация, стига да не се нарушава законът и да не се накърнява свободата: нали работникът е “свободен”, преговаря и още “по-свободно”, сключва договор за работа. Той е “свободен” да приеме или не условията на работа и ако види, че е експлоатиран, той е свободен да напусне. Следователно експлоатацията в либералната държава е невъзможна. Всъщност в либералната държава свободни са само силните. Гладните, бедните и икономически слабите никога не са свободни, а остават само роби на капитала.

(Слегва)

Прег избори

Щом свърши мандатът на едно Народно събрание, веднага като по природен закон се насрочват избори за следващото.

На тях управляващите гледат като на възможност да запазят статуквото си, а опозиционните сили – като възможност да ги изместят или да подобрят положението си в парламентарното представителство.

Оценката, която народът дава на досегашните народни събрания след 10 ноември 1989 г., е, че те само политиканстват и всяко депутатско място е източник на незаслужено големи доходи и прикрити възможности за лични успехи в монетарен израз. Тази е и причината, поради която избирателите масово бойкотират изборите.

Резултатът от парламентарните избори у нас се базира върху изживяла времето си презумпция, че чрез хората, които изпраща в народното събрание, народът кове сам съдбините си. Отдавна това право е изместено от различни механизми за печелене на избори и за абониране народни представители.

През време на предизборната кампания кандидатите ухажват с ележни обещания избирателите, но след като спечелят депутатското място, не работят в хармония с интересите на избирателите, не присъстват на заседанията на парламента, напускат листата, с която са избрани, правят нови партии. Това е станало вече като прилепчива болест, заради възможността да се правят пари от политиката.

България се нуждае от големи и силни партии със стабилен управленски потенциал, от хора, които са допълнили високото си образование с дългогодишна практическа работа, а не са добили научни титли заради партийната си принадлежност. Лоши резултати показва и пълненето на партиите и администрацията със старите кому-

нистически кадри, каквато е досегашната практика.

В навечерието на изборите се вижда, че никоя партия не е толкова силна, че да дойде на власт “отдолу”. **Партийното безсилие е всеобщо. То принуждава партийните шефове да правят най-неочаквани коалиции дори и с партньори, които публично са отричали лошите компромиси и се извиняват с национални приоритети, а всъщност се прави заради партийния интерес, за който стои личният.**

Характерно е изпъзвяването на ГЕРБ. Един човек с милиционерско образование, влюбен в саморекламата, успя да стане генерал, без да има за това необходимото образование, да влезе в Европейската народна партия и да гостува на новия американски президент. Той увлече в страната мнозина, направи партия от бивши членове на комунистическите служби за сигурност и се устреми към властта. Вместо следването на твърди принципи, пътят му е осеян с поклони ту наляво, ту надясно. Непредсказуемо е евентуалното управление на такъв политик.

Продукт на телевизионна реклама е и партия “Амака”. Тя сочи конкретни врагове на българския народ и се движи на плоскостите на национализма и патриотизма. Това действа мобилизиращо на младите хора, особено с борчески дух. Но е обречена на изолация и това може да снижи устрема ѝ. Идеята ѝ физиономия ще се избистря с времето, ако партията се задържи в живота.

Стабилно стоят в своя политически периметър БСП и ДПС. Трудно е да се повлияе на твърдия им електорат.

Десницата, както и да се обяснява, е разпокъсана и това досега ѝ е носило само неуспехи. **Споразумението между Иван Костов и СДС, към което може да се присъединят**

и други бивши седесарски лидери, е опит да се положи поправителен изпит.

Най-зле са поставени зрабите антикомунистически сили в страната. Те губят обществено значение било поради намаляване на числеността им по възрастови причини, било поради липса на водачи и енергична дейност, а главно поради липса на парични средства, чието наличие става важен фактор в съвременните политически дейности. Нашето време е време на визуалното и това, което го няма в централните телевизионни новини, все едно не съществува. А тъкмо това е недостъпно за антикомунистическите сили. При разсейките на комунизма по всички среди за антикомунистическите сили е трудно да завоюват големи успехи.

Изборите ще се проведат, без да има време за дълга организационна и агитационна подготовка. Тайнствените сили, които направиха от Бойко Борисов политик, без да е показал качества за това, ще продължат да бъдат в негова услуга и да трасират успеха му в изборите. **Последна светкавица на тези тайнствени сили е Яне Янев.** Те му предоставят широка трибуна и го правят атрактивен с изнасяне на впечатляваща информация. Явно някой му я остава.

А кресливият националист Волен Сидеров си има домашна телевизия.

При това съотношение на силите – напред към избори!

Иван Григоров

Египтство

*Инж. Георги
Чаракчиев,
Германия*

Тържествата по случай 100-годишнината от обявяването на независимостта на България отшумяха. Казаха се много думи на признателност и благодарност към смелите и решителни действия на тогавашните български държавници и преди всичко на държавния глава – цар Фердинанд I. И за кой ли път вече, отново и отново се чуват гласове, които просто не смеят, не желаят да произнесат името на българския цар Фердинанд. Сергей Станишев, днешният български министър-председател, предан син на своята “партия”, е един от тези българи, за които партийната вяност е по-важна от българската история и на които българската история никак не се харесва. Особено не им харесва, че сме имали царе (а и сега си имаме цар). Не им харесва, че са се родили в една такава страна – с царе. Да можеха да променят това положение, да се родят в друга страна, където не е имало царе. Да можеха, ама не могат. Защото никой не може

Цар Фердинанд и българското помирение

да си промени миналото. Човек може да повлияе на настоящето си, да предопредели бъдещето си, но миналото – не. Така е и с историята, остава си такава, каквато е била. Затова, колкото и да не е по вкуса на този род българи, **Независимостта на България е провъзгласена на 22 септември 1908 г. от княз Фердинанд I.** На този ден той (а не Александър Малинов, според думите на Сергей Станишев) прочита прокламацията, с която обявява, че България е независимо царство. Министър-председателят Александър Малинов от името на правителството и Народното събрание предлага на княза да приеме царската корона и титлата. Това е историческата истина, господа “другари”.

Четиридесет и пет години се наслушахме на обиди и клевети по адрес на цар Фердинанд. Наричаха го дори “българомразец”, който възпитавал сина си Борис да мрази българите. Доколкото той е бил такъв, ще си позволя да цитирам проф. Паул Линденберг,

който в своя очерк "Впечатления и спомени от България", публикуван в юбилейния алманах на Царство България от 1928 г. по случай 50 години от Освобождението и 1000 години България на Симеон Велики, пише:

"...Когато аз няколко седмици след обиколката си на Търново, Плевен, Пловдив посетих в София цар Фердинанд, той сам си спомни ония трудности и можеше да се забележи радостта му, че въпреки всичко ги е преодолял. С истинско възхваление и признание заговори той за съществуването на българщината и славейки я, посочваше нейните превъзходства. Той изтъкна, че 500-годишното робство нищо не е успяло да отнеме от силата на този народ. То е било един дълъг сън и сега всичко напират на повърхността. "Един твърд човешки род, който трудно се води, но трябва да се има голяма почит към него. Изумителен е патриотизмът на този народ, предаността му към земята, към Отечеството. България обладава сила, обладава здравина, за които във нямаат точна представа. При спокойно развитие, подкрепено от неизчерпаемите естествени помощни сили тя може да смае света."..."

Ето това са думи, казани от "българом-разеца" цар Фердинанд относно българите и българщината.

Не се хареса на някои българи и нашият цар Борис III, та решиха и помен да не остане от него. Нито в съзнанието на хората, нито от гроба му. Колко голямо трябва да бъде едно морално падение, за да се посегне на тленни останки? Да бъдат те обругани, ей така, от злоба, за отмъщение. Дори към един мъртвец. А сега, когато българският народ иска да знае истината за гроба на своя цар, те мълчат и се спотайват. А знаят всичко,

до най-малките подробности. Оглеждат се гузно и мълчат. Нямаат смелостта да кажат истината, да признаят падението си. Мълчи и историкът проф. Андрей Пантев. На това място бих го запитал – поставял ли е той някога пред своите съпартийци този въпрос? Изисквал ли е той да се каже истината пред българския народ за поруганите тленни останки на цар Борис III?

"Ние сме имали успех и сме били силни винаги, когато сме били единни" – това са думи на сегашния български министър-председател Сергей Станишев.

Ние Ви чакаме, г-н Станишев, Вас и Вашите съпартийци. Чакаме Ви да се обърнете с лице към българската история. Защото тя е една, обща за всички нас, за всички българи. Чакаме Ви да се поклоним заедно и да произнесем нашата молитва на признателност на гробовете на българските царе – княз Александър I, цар Фердинанд I, цар Борис III. На гробовете им **на българска територия**. Така, както направи Русия със своя последен цар Николай II. Известно ли Ви е, г-н Станишев, последното желание на цар Фердинанд – да бъде погребан в обичаната си България? Посещавал ли сте криптата на храм "Санкт Августин" в гр. Кобург, Германия? Там се съхранява саркофагът с тленните останки на цар Фердинанд. Разположен е така, че да може всеки момент да бъде транспортиран. Нека предоставим на народа сам да решава на чий гроб да се поклати – на българските царе, на Георги Димитров, на Тодор Живков или на някого друго.

Едва тогава, г-н Станишев, когато застанем и се поклоним заедно на гробовете на българските царе, ще бъдем отново единни.

Едва тогава ще настъпи българското помирение.

Разсъждения

На ГерТоМенски

Държавността е законност; законността е справедливост.

Адекватна национална гържавна политика – някои основни характеристики.

Държава без гържавност; гържава без законност; законност без справедливост.

Да възобновим гържавност-законност-справедливост!

Законите – съобразени с конституцията, а конституцията – съобразена със закона на развитието!

Антиконституционните закони са беззаконие!

След 1944 до 2005 г. всички народни представители са полагали клетва да спазват конституцията, а са гласували за антиконституционни закони (т.е. за беззаконие), за което ще отговорят пред своя суверен – народа!

Всички адвокати, прокурори, съдии, милиционери (сега полицаи), служители от тайните служби и пр. ще подпишат декларации: знаят ли, че са изпълнявали антиконституционни закони и защо са ги изпълнявали, т.е. защо са служили на беззаконието.

Да има не само гържава, но да има и гържавност – законност – справедливост, означава: **да се плаща само за свършена работа!**

В здравеопазването: излекуван – свършена работа; лекуване – несвършена работа.

В образованието: научаване, научен – свършена работа; учене – несвършена; много “учили” – нищо не научили!

В правосъдието: осъден престъпник – свършена работа; неосъден – несвършена; невинно осъден – много лошо!

В полицията: разкрити престъпления – свършена работа; неразкрити – несвършена.

Особено важна характеристика е отношението на човека към гържавата, не към партията, т.е. партиите са длъжни да служат на обществото и гържавата, а не обратно!

Парламентаристите – против парламентарното устройство на гържавата.

Plurima vota valent (множеството на гласовете решава) – това е основен принцип на парламентарното устройство на една гържава. Няма парламент (дори и европейския), където всичко да се решава с гласовете на малцинството! Тогава за какви т.нар. права на малцинствата може изобщо да се говори – **какви “права” може да има едно малцинство, когото другите нямат** – право да са над парламента, над гържавата, над законите – това обезсмисля, заличава напълно парламентарното устройство на гържавата, на Евросъюза... Едно т.нар. малцинство, което не признава принципа на парламентарното устройство на гържавата (и на Евросъюза), не признава законите, които важат за мнозинството, това т.нар. малцинство само поставя себе си извън закона!

В САЩ такива малцинства са в резервати. Апропо, и в парламента на САЩ нищо не се решава с гласовете на малцинството.

ДОГОВОРЪТ-ЗАГОВОР ОТ 1867 Г.

През 1867 г. под егидата на Русия и Австро-Унгария във Виена е подписан таен договор между Сърбия и Гърция за подялба на България.

Този т.нар. договор е всъщност международен заговор за подялба на България. Начело на заговора е... Русия!?

Последиците от този договор-заговор са трагични за България!

1. Още същата 1867 г. в Белград е разтурена Втората българска легия, и легионерите са изгонени от Сърбия!

2. През есента на 1876 г. Цариградската конференция, която определя обширни територии за българска автономия, е разтурена заради договора-заговор от 1867 г.

3. През лятото на 1878 г. в Берлин е “ревизиран” Санстефанският договор.

4. През 1885 г. Сръбско-българската война е също заради договора-заговор от 1867 г.

5. През 1913 г. Междусъюзническата война е също заради договора от 1867 г.

6. Ньойският договор от 27 ноември 1919 г. също е съобразен с договора-заговор от 1867 г.

7. Парижкият договор от 1947 г. също е съобразен с договора-заговор от 1867 г.

Погромът над бежанските организации на българите от Македония

Докога ще бъдат премълчавани погромът и последиците му над македонските българи, над бежанските им организации и над част от българската нация?

От тези срамни дни изминаха повече от петдесет години, но нищо не е забравено, нито е отменено, а поколенията кръвно заклинание дадоха, защото бе посегнато на предците им и на народността им.

Най-срамното беше и остава, че българи посягаха над българи и всичко ставаше по поръка на чужденци.

Забравени бяха родовете корени на “провинилите се”, забравено бе и онова, що сътвориха самите те и техните предци, забравено бе и самото Възраждане, което бе дошло именно от тези западни краища на българската земя от банскалията Паусий, Кирил Пейчинович от Тетово, Райко Жинзифов от Велес, Григор Пърличев и Кузман Шанкарев от Охрид, двамата стружани Димитър и Константин Миладинови и от хиляди други знайни и незнайни българи от Македония.

И всичко ставаше не само в дните на реалния социализъм и хуманния интернационализъм. Последиците му продължават и до днес при съвременната “демокрация”...

Когато през април 1876 г. българите от Мизия, Тракия и Балкана се вдигат на бунт и оръжие, последват ги братята им от Малашевско и Разлогско. Няма я още Третата българска държава, но има у всички нещо друго – силно и велико, което се е набрало в съзнани-

ето на хората и идва от издевателствата на поробителя при борбите за българска черква и за родно училище, от мъстта за поруганата лична и народна чест.

Бунтовете не сриват Османската империя, но султанските орди изливат гнева си над местното население в ужасен, кръвав терор, който прогонва хиляди мирни хора от родните им огнища. Тези прокудени мъже, жени и деца с нещастни съдби се насочват най-вече към младата държава – майка България.

Така се роди бежанството на македонските българи в името на живота и Родината.

Както избухват бунтовете по различните краища на Македония, така идват и вълните на бежанските преселения. Те продължават с Кресненското въстание, последват Виношката и Валандовската афери, после атенатите на Солунските гемиджии, но най-вече след Илинденското въстание, когато над 70 000 бежанци се озовават в България. Битовата грама на непокорните македонски българи отново се засилва, и то многократно, по време и след водените войни – Балканската, Междусъюзническата, Първата световна и Втората световна война.

Много бежанци идват в майката Родина и всички са срещани като братя и сестри, като народни светци и герои. И държавата, доколкото може, помага, и то предимно със земя, с материали за строеж и с малко пари. Градят се домове, махали, цели селища. Битовите трудности и неволи сплотяват и самите

изгнаници, които опират рамо до рамо, за да се справят с новите условия. Не е малка мъката по изоставените родни огнища, по роднини и семейства. Всичко това ги кара да търсят по-добрия изход в сдружаването помежду им, а създадените нови обществени единици те наричат с библейското име братства.

Тези обществени сдружения – братства, са пряка политическа и социална последица от водените борби на македонските българи за свобода и за лично и национално достойнство.

Междувременно с увеличаване броя на прииждащите бежанци расте и числото на създаваните от тях братства, а така също се променя и подобрява видът и формата на организациите, като се появяват и клубове, ефории, кооперации, дружества, сиропиталища и дори банки, като Македонската кооперативна банка и Македонската народна банка, както и Македонският научен институт.

Бежанските обществени организации скоро обхващат цяла България, като техният общ брой надхвърля 700, от които близо 200 са съдебно регистрирани като юридически лица, а от тях само в София са 62.

Основен характерен белег за тези спомогателни и благотворителни средища е разгръщането им в културни огнища за опазване на родовете им памет и българската им национална идентичност. Така те стават и основна и значима съставка на българското гражданско общество, и активен участник в цялостния живот на държавата. Бежанските поколения от Македония дават своя принос в укрепването на българската държава, на българското гражданско общество и на българската народност.

Македонските бежански семейства дават някои от водещите фигури в българския политически живот, в българската наука, в българското изкуство и др.

Организациите на македонските българи изграждат и свои обединителни съюзи – избирани на съответно проведени конгреси, Изпълнителен комитет, а по-късно – Национален комитет. Самата обществена дейност притъпява личностната и партийната групово-противопоставеност.

Политическите партии в България – почти без изключение – винаги са се старали да използват и да изтъргуват онова, което

изградиха бежанците от Македония. Но малко от бежанците се поддават на тези партийни набези, а и повечето запазват чиста вярата си в завета на предците си за освобождението на родните краища. Годините обаче носят и непредвидени и неочаквани сриbove...

Така идва и сърбоманският преврат на 19 май 1934 г. на Кимон Георгиев и Дамян Велчев, който пряко и жестоко посяга на бойната организация на поробените – ВМРО, а и на самите македонски революционери – побелелите вече четници, войводи, илинденци и други мъченици за свобода и българщина. Превратаджиите обаче не се решават да посегнат на самите бежански обществени организации – възпирани от техния авторитет, значимост и от широките симпатии към тях на местното население.

Но не така се развиват събитията по време на следващия преврат – десет години по-късно, на 9 септември 1944 г., – в който участват отново същите превратаджици, този път начело с БКП. Първоначално не се посяга на македонските братства, но вместо това се пристъпва към необузdana разправа с много от техните членове, на някои от които и досега не се знаят безкръстните гробове.

Какво става по това време с бежанските обществени организации?

Още на 14 септември 1944 г. група функционери на БКП обявяват за разтурен Националният комитет на братствата и на негово място учредяват някакъв унициативен комитет с прякото тяхно участие.

“Реорганизацията” продължава със заповедта на тогавашния министър на вътрешните работи, “македонец” Антон Югов, който “подменя” избраното ръководство на обществената организация Македонски научен институт.

Целта на новите управници е по пътя на “революционното” сплашване да използват македонските обществени организации за свои политически цели и специално – **да бъде изпълнена коминтерновската теза за налагане на македонска нация, история, език и пр., като например насилственото преброяване от 1946 г. и последвалите го политически процеси, защото бежанците и техните поколения са с твърда вяра и имат за себе си примера на своите предци.**

(Следва)

Гости на
"Борба"

НАЦИОНАЛНО ДВИЖЕНИЕ 6-И АПРИЛ – ПЛОВДИВ

16 АПРИЛ – ДЕН НА ТЪРНОВСКАТА КОНСТИТУЦИЯ

НДСВ, Национално движение "6-и април" и Клуб "Четвъртък" в Пловдив години наред с идването на демокрацията не забравяме да отбележим най-демократичната конституция – Търновската. И този път за 130-годишнината организирахме концерт. По този случай прекрасни слова произнесоха както проф. Герджиков, экс- председател на Народното събрание, така и Камелия Касабова – член на председателството на Народното събрание. Гости бяха още председателят на парламентарната група на НДСВ Пламен Моллов и депутатът Рупен Киркоров.

Концертът започна с "Шуми Марица", продължи с маршове и песни, помнещи се от детските и ученическите години на по-възрастните, с народни песни и оперни изпълнения – "О, соле мио", "Несун дорма", "Дафино вино", "Хабава си, татковино" и др. Завърши с "О, Боже, царя ни пази".

Бог да пази и България!

Минка Гатева, почетен председател на НД "6-и април"

Национално движение "6-и април" – Пловдив, чества своята седма годишнина с всеотдайност и любов към Негово величество цар Симеон II.

На тържеството във връзка с това честване ни гостуваха г-н Пламен Моллов – депутат от 40-то народно събрание, и депутатът г-н Рупен Киркоров от листата на НДСВ – Пловдив (област). И двамата в поздравленията си отбелязаха нашия принос за укрепване на връзките на НДСВ с гражданите.

Жеко Жеков, председател на НД "6-и април"

Ваше Величество,

На този ден, когато заявихте Вашето завръщане в Родината си, за да помогнете на нас, на България, ние създадохме Национално движение "6-и април" – Пловдив.

Днес, когато празнуваме тази вълнуваща за нас дата, позволете ни да използваме случая да поднесем отново, както всеки път, нашите уверения в пълната ни подкрепа и най-високата почит и уважение към Ваше Величество.

Продължаваме все така уверено да работим за Вашата кауза, която е и наша – за **достойнство, уважение и морал**.

С пожелания за бъдещи успехи, здраве и дълголетие оставаме Ваши най-верни поданици.

Ръководството на Национално движение "6-и април" – Пловдив

Пишат ни

Уважаема редакция,

Благодаря ви за получения последен брой на "Борба". Предавамъ го както всеки път на нашия отецъ Петъръ Симеоновъ. Отъ дълги години насамъ съмъ уверенъ, че България ще се възстанови порядъчна и примърна, както бѣше преди Втората свѣтвна война по време на царуването на незабравимия нашъ царъ Борисъ III, само като се отърве отъ потомците на червеното иго и възстанови цѣлата Търновска конституция.

За България, съ почитъ вамъ преганъ

Петъръ Делчевъ, Франция

Уважаема редакция,

Позволявам си по отношение на партия "Другата България" да изкажа собственото си становище, като изхождам, че тя е създадена от емигрантите, които по принуда трябваше да напуснат страната след 9 септември 1944 г., и от наследниците – деца и внуци.

При това хората в страната, които ще подкрепим при изборите тази партия, трябва безусловно:

1. В платформата на партията да се прокламират 7-те точки от стр. 9 на сп. “Борба” (Миро Гергов, “Възраждане или израждане”).

2. За депутатите, които бъдат в избирателните списъци, трябва да се посочат кратки биографични данни.

3. От проведената предизборна борба очакваме над милион електорална маса.

С уважение: Калчо Калчев, Стара Загора

Уважаема редакция на сп. “Борба”,

Разпространението на сп. “Борба” в нашия край върви добре. Мога да кажа и много добре. Вече се получава на адресите в Червен бряг и Чомаковци и получателите ви благодарят. Те са добри българи и заслужават вниманието ви. Някои читалища също проявяват интерес, който не оставям без внимание.

Бутански, Койнаре

Драги Бутански,

Анкетни листове продължават да идват и вече броят им, неочаквано дори за мен, наближава четирицифрено число. Благодаря за информацията! Радвам се, че чудесните ти стихове се четат и отпечатват.

За “Борба” – Спасов

Уважаеми г-н Спасов,

Бе истинско удоволствие да получа и чета писмото Ви. Вашето указано внимание заякчава убеждението ми, че БНФ и редакционният съвет на сп. “Борба”, оглавен от Вас, се ръководи от личности с култура и възпитание. Най-искрено Ви благодаря.

Изпращам Ви моите пожелания за добро здраве и успехи във Вашата трудна задача – да възвърнете истинското българско съзнание и политическа зрялост на нашия народ.

Като Ви благодаря още веднъж за указаното внимание, пращам от все сърце пожеланията ми за здраве, неуморим борчески дух за събуждане на националното съзнание и вярата в доброто утре на България – лично на Вас, както и на останалите ръководители и сътрудници на БНФ и сп. “Борба”.

Камен Найденов, Торино, Италия

Привет, г-н Спасов,

Жалея да те уведомя, че списание “Борба” очакваме да получим с най-голямо нетърпение. Но трябва да знаеш, че то идва с голямо закъснение. Мисля, че трябва нещо да се направи за съвременното му пристигане.

Моля те да изпращаш списанието и на моя племенник в България.

Вярвам, че си в добро здраве, за да продължиш да редактираш нашето списание.

Борбата продължава до пълна победа над безотечествениците комунисти.

Стр. Кузманов, Орегон, САЩ

Уважаеми г-н Кузманов,

Списанията за цял свят се изпращат едновременно.

Действително има оплаквания от Австралия и някои страни на латинска Америка за такива закъснения, за каквото говорите и Вие в писмото си, които не могат да ни бъдат вменени във вина, т.е. причината за закъсненията не се дължи на забава от наша страна.

Във всеки случай в зависимост от възможностите си ще се помъчим да направим нещо в тази насока.

Желая Вам и на семейството Ви здраве и дълголетие и никога да не забравяте родината си България.

Ваш Г. Спасов

Уважаема редакция,

Получих мартенския брой на сп. “Борба”, за което много сърдечно ви благодаря.

В нито един вестник или списание, които се издават сега в България, няма такава правдивост при отразяване на политическите събития. От страх ли е не мога да знам, но всички

те са загърбили борбата с комунизма. Хвала вам, доблестни и честни български националисти, издатели на “Борба”.

Моля ви, съобщете ми как мога да се абонирам за сп. “Борба”, за да зная, че ще го получавам и в бъдеще.

Ваши Хр. Чоков – Пловдив

Уважаеми господин Чоков,

Списание “Борба” се издава вече 65 години и се разпространява безплатно. То се изгърбва от помощите, които получаваме от читателите му, и то не от всички, а само от тези, които имат възможност. Доволни сме, че стоите зад нас, споделяте нашите виждания и намирате упование в страниците на списанието.

Ако някой Ваш близък желае да получава списанието, да се обади на адреса на представителството за България:

Гр. Белово 4470, обл. Пловдив, ул. “Алабак” 21, за Гошо Петров Спасов.

Желая Ви спокойни години.

Г. Спасов

Уважаема редакция на сп. “Борба”,

Получих списание “Борба” от декември и януари едновременно. Те дойдоха по-рано от октомврийския брой. Но всичко става – пощи, комуникации, редакцията няма вина за това.

Аз чета всички списания и вестници, които редактира Българският национален фронт, вече шест десетилетия. След като напуснах италианския емигрантски лагер в Триест, постъпих в армията на САЩ, но и там получавах списание “Борба” от моя брат по съгба Дамян Митов от с. Липен – Врачанско. Не можех да го запазвам, защото като американски войник се заселвах там, където ме преместят – “като сврака на колец”.

В едно от последните списания на “Борба” се пише по еврейския въпрос. По този въпрос се е писало и говорило много. В емигрантските лагери имахме доста възпитани и интелигентни хора: доктори, адвокати, професори, офицери, дипломати, министри и други, и ми беше приятно да слушам техните обяснения за войната, болшевизма, хитлеризма и фашизма.

След 6-годишна военна служба в армията на САЩ станах градски шофьор в Рочестер – щата Ню Йорк, недалеч от прочутия ниагарски водопад.

Шофьорите бяха 320 почти и от много националности, но всички бяха родени в САЩ. Аз бях единственият емигрант. Между нас имаше и 8 души евреи. Много хора се чудеха как може евреин да бъде обикновен работник. Но тези, които бяха между нас, бяха много трудолюбиви, както моите съселани по времето на цар Борис. Често имах разговор с тях. Аз говорех сърбохърватски, италиански, немски и с всички се разбирах. За повечето от емигрантите станах “нашият” – така ме наричаха.

След Втората световна война евреите отидоха в Израел и от една пустиня направиха държава. Да се неначудиш. Една шепа хора, с един едноок генерал – Моше Даян, победиха отдавна създадени арабски държави. Те направиха паметник на цар Борис III в гробищата на град Маями в щата Флорида, САЩ, а по-късно и в щата Калифорния – в знак на благодарност за защитата, която им е оказал царят и ги е спасил от германските лагери на смъртта. Те посмъртно дадоха медал на цар Борис, който връчиха на цар Симеон през 1961 г. Тогава на съг беше изправен Адолф Айхман – директор на германските концентрационни лагери за евреи, който избяга в Аржентина, но там беше заловен от израелските разузнавателни служби и предаден на съг в новообразуваната еврейска държава. Там на съдебния процес също се говори за цар Борис като спасител на българските евреи. Показателно е, че те дават заслужена почит на българския цар, а нашите българи се чудят как да го оклеветаят.

Това сме ние, българите, драги редактори на списание “Борба”. Поне вие бъдете обективни, каквито сте били и досега. Нашите деца и внуци ще ви бъдат благодарни за правдивостта ви, каквато от комунистите не може да се очаква.

Генчо Нанков, САЩ

Б.р. – В следващия брой на “Борба” ще отпечатаме статията на г-н Генчо Нанков “Критиката” за Н. В. цар Симеон II.

Поздравителен адрес

До Учредителния конгрес
на емигрантската партия
“Другата България” – София, България

Уважаеми госпожи и господа, иницирали този изключителен по форма и съдържание форум,

Уважаеми госпожи и господа, живеещи тук, в нашето прекрасно отечество, изявили желание да участват като учредители на първата в историята на България партия на българите, живеещи извън границите на Родината ни, която ще развива политическа дейност тук, на родна земя.

Упълномощен съм от Централния управителен съвет на Българския национален фронт със седище в Чикаго, САЩ, в качеството ми на вицепрезидент на организацията и лично от президента ѝ, инж. Александър Дърводелски, да ви приветствам за прекрасната инициатива – учредяване в България на политическа партия на българските емигранти.

От получените гласност първични документи относно целите, задачите и полето за дейност на проектираната партия, предложени за обсъждане, е видно:

– че граждани, живеещи извън пределите на родината ни с българско самосъзнание и самочувствие за принадлежност, са заинтересувани от съпричастност към днешния политически момент, когато със закъснение от две десетилетия се прави преценка на ценностите, последвали от падането на Берлинската стена в края на 80-те години на миналия век;

– че в своите мисли, опит и придобити знания те смятат, че пътят на развитието ни като държава преминава не през намиране на алтернатива на технологията, установяваща псевдодемократично управление, закодирано в промяната от архитектите ѝ, а **на алтернатива на философията на самата промяна. В смяна на системата с всички произтичащи от този факт юридически и обществени последици;**

– че чрез създаване и легитимиране на своя партия тук, в отечеството ни, условно наименувана “Другата България”, поема пътя на борба за осъществяване на дело на демократичното развитие на българското общество и благополучието на изстрадалия ни народ, освободил се от оковите на тоталитарно-комунистическата диктатура.

Това българската емиграция иска и има потенциал да постигне, защото има решителност и воля да осъществи промяната, базирана на **ред и законност, свобода и неприкосновеност, права, задължения и отговорност на цялата палитра от ангажирани в гражданското общество, икономическото и политическото ръководство граждани.**

Затова, уважаеми госпожи и господа, ние днес сме тук, за да засвидетелстваме подкрепа на емигрантската инициатива и заедно да осъществим високите патриотични цели, които нашите сънародници си поставят.

Попътен вятър, скъпи съотечественици! Място за колебание в правотата на мисията ви няма! Не сте сами!

22 март 2009 г., Чикаго

ЦУС на БНФ, Инк.

Собствена информация

Списание “Борба”, бр. 2 от март 2009 г., в рубриката “Нова партия” представи на читателите си информация за идеята на българите, живеещи в чужбина, да учредят в България своя партия, която да се включи в политическия живот на страната. В същия брой бяха поместени имената на емигранти от около 20 страни (от Европа, Америка, Австралия, Африка и Азия), образуващи инициативен комитет за реализиране на идеята и предлаганата от него платформа на бъдещата политическа сила.

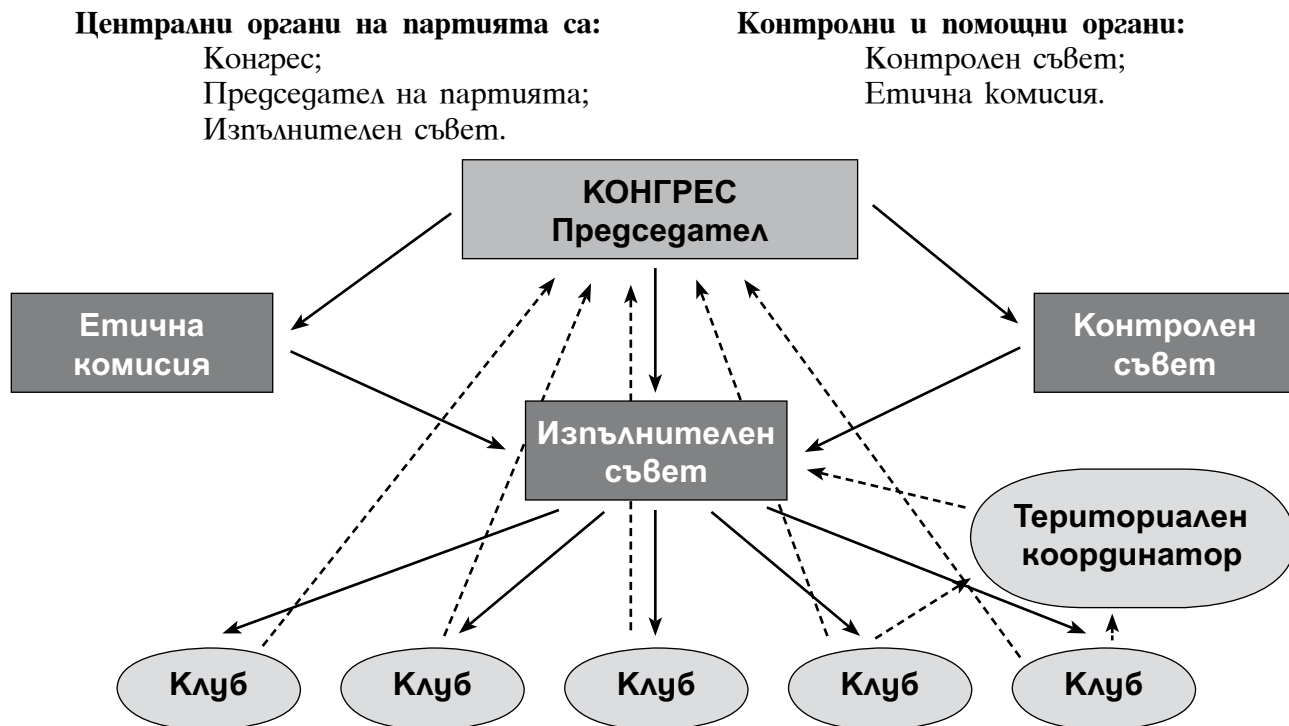
На 22 март т.г. тази идея беше осъществена от състоялия се в София (зала “София” на хотел “Зографски”) конгрес. На него бяха дошли представители на емигрантите от Австрия, Германия, Гърция, Испания, Израел, Италия, Канада, Македония, Молдова, Полша, Русия, САЩ, Турция, Финландия, Франция, Швейцария, ЮАР. От България повече от 500 ентузиаста, искащи да членуват в партията, изпълниха залата с видимото желание да дадат своя принос за осъществяване на платформата на това, което в момента се ражда.

Конгресът бе открит от председателя на инициативния комитет г-н Божидар Томалевски. Духовно лице от Българската православна църква отслужи молебен. След молебена за приветствие първо бе дадена думата на г-н Гошо Спасов – зам.-председател и представител в България на най-голямата съществуваща сега емигрантска организация – Български национален фронт, Инк., със седалище в Чикаго, САЩ. Появата му бе посрещната с ръкопляскания, а словото му бе изпратено с бурните овации на присъстващите в залата.

След обявяване наличието на кворум, изискуем от Закона за политическите партии, конгресът продължи работата си по дневния ред.

За председател на политическата партия “Другата България” (име, което конгресът избра за новата партия) с пълно мнозинство беше избран председателят на инициативния комитет г-н Божидар Томалевски.

Структура на партия “Другата България”:

БЪРБА®
ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

**Въра
Сила
Суверенитетъ**

Печатъ: Отечество ООД